

Tramp

s přílohou TÁBORÁK

*Cé to všecko platný,
Libůice je holt Libůice!*

Franta Sauer:**Poučný příběh.**

Dlouho jsem se domníval, že slovo „Tramp“ nebo „Tramping“ je cizí slovo, ale zkušeností byl jsem poučen, že je to výraz čistě český a sice odvozený od slovesa „trápený“, trapný-tramp! Že je tomu tak, dokáží v příběhu zažitým v letošním parnu.

Sluníčko strašně pražilo, že nebylo možno v pražských ulicích dýchat a proto jsme se s Emanem Trojanem, že pojedeme na pár dnů do brdských lesů a hájů. Nakoupili jsme si na cestu potřebný proviant a posilnili se mlékem a rovnou na nádraží k vlaku.

Na neštěstí potkali jsme přítele Hradeckého, který nám nabídl zdarma k dispozici svůj motocykl s kočárkem. Z úsporných důvodů dali jsme se Hradeckým bez dlouhých úvah zlákat. Já vlezl do kočárku, Eman za Hradeckým na sedle a v tu ránu spustil motor ohromný rámus. Frkal, funěl, bouchal jakoby z kanónu, ale z místa né a né se hnout.

Bylo to zrovna v sobotu v poledne, kdy lidé šli z práce a ti nás obklopil. Jedni si z nás dělali psinu, druzí láterili a dokonce třetí skupina lidí uzavírala sázky, zda pojedem nebo nepojedem.

Když jsme těch výsměchů měli s Emanem právě dost a chtěli se odpoutat od té řvoucí obludy, motor konečně zabral a dodrupal to s námi směrem ke Smíchovu. „Von se musí kapánek zahřát“, omlouval svůj vehíkl Hradecký. — „Von už je starej, koupil jsem ho od žida Hirsche za babku“, vysvětluje dále. — „Vono to dalo fušku ho zrychtovat. Byl moc rozšalovanej, ale teď jezdí jako drak“. Daleko však „jako

Za Kč 100^{.-}obdržíte dokonalý
fotografický aparát

„Okam“ od ly „Argo“

PRAHA I., TÝNSKÁ 4. — ŠUPARTSKÁ 1.

Aparáty všech značek — Uvoldávame, koprujeme, zvěšujeme.

v Mníšku na jednu. Tam Eman rozbalil náš proviant, který celý sežral ten pán, jež nás „zdarma“ vezl na Brdy. Chlastal by býval jako zjednaněj, kdybychom mu to s Emanem nezarazili a nehnali ho dále do Brd, ku konečnému cíli — Kýtínu. Tam hoši měli tak zvanou „slezinu“ neboli „potlach“. Kluci byli hodní.

V lesíčku u potůčka umožnili nám dáti se drobátko do pořádku a pohostili nás. Hoši byli veselí, pěkně zpívali, ale co to bylo všechno platno, když jsme byli k smrti utahaní a proto jsme v lese brzo usnuli a spali jako zabití. Večer nás hoši zbudili a táhlo se do Kýtína k Mestekovi, kde jako byla ta „slezina“. Božíčku, tam bylo chlapců a děvčat, jako v úlu včel! A také to tam bzučelo — „jedna radost“. Hospodský, dobrák s celou rodinou v jednom tmlu. Bodejď by si hoši nedali: dobrou domácí jitrničku smaženou na sádle s opěkanými brambůrky se zelím za dvě kačky. Nebo pořádný hrnek kávy za jeden kač. Inu bylo hodně veselo, zpívalo se, recitovali pěkné básně. Všem se to líbilo, až na jednoho fotra, kterému říkali „pane senátore“.

Pan senátor vytýkal Včeličkovi, že jako recituje bez citu, bez důrazu a že on by jim všem ukázal, jak se má báseň přednášet. Za všeobecného smíchu vlezl těžce ten hromotluk na jeviště. Trochu se po jevišti motal, až konečně hřmotně dopadl na židli. Utřel

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

drak“ nejel. Na silnici u Zlíchova počal motor vrnět: frrrr — buf! — frrrrr — buf! a byli jsme v loji! Co dělat? Nechat Hradeckého i s jeho jankovitou motorkou bezradně na zaprášené silnici a jeti dále vlakem? Zaslouhoval by šp. moula! Ale nebylo by to přece jenom fair! Tak jsme s Emanem usoudili a pustili se do opravy motoru. Zamazali jsme se od šmíru jako čuňata, popálili pazoury, odřeli prsty, až krev tekla, potili se na sluníčku, že s nás stékala voda jako z potůčku, než jsme po dvouhodinné dřině mohli jeti dále. Hradecký jel opatrně až k Mníšku. Tam přestal motor vůbec fňukat a hňáhle zarazil. „Kluci, došel nám benzin“, klidně hlásí Hradecký a prohlašuje: „Chcete-li jeti dále, musíte ho koupit, jsem švorc“. Aby do něj tisíc hromůl, pomysleli jsme si s Emanem. Bestie ví, že chcem šetřit a jen proto jsme na tu příšeru vlezli a teď za všechno to trápení — plať benzin. Příšerně jsme se tomu zasmáli a pak přece jenom tu „starou radost“ dotáhli k benzinové silniční nádrži. Srdce nám krvácelo zlostí, když jsme platili dvacet Kč za ten benzin... Byli jsme utmá-ceni a žízni a proto šlo se do zahradní restaurace

s čela pot a počal řvát: U lavice dítě stálo, s plna hrdla křičelo. Bodejž si jen, bodejž si jen — a usnul. Spal tak tvrdě, že ho museli hoši odnésti s jeviště a uložili na seno. Ukázal jim set sakramentsky, jak se to dělá... Milý přítel Hradecký na náš účet vesele debužiroval, jakoby se nechumelilo, do té doby, až zjistil, že jsme s penězi hotovi. Eman chudák musel dělat, k vůli hostinskému všelijaké vopíčky, aby zachránil situaci. Co to bylo platné, když nám ten holomek druhý den hanebně — prchnul.

A proto hoši z toho plyne poučení: neskákejte na špek! Neboť je velké trápení, tak zvaný „tramping“.

— Tak je mi nějak mdlo. Dej mi, šerife, na jazyk pár kapek toho koňaku.

— Kde bych ho vzal ty trample jedno.

— Dyť máš kapesní lékárníčku.

— Ale ne kapesní putyčku.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 41.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Pobíhala vyděšená chůva po trhu, řvala, brečela, lomila rukama atd.

Šli tam náhodou také trampíři a ihned vřelá účast.

„Pánové, prosím vás, neviděli jste tady takový malý dítě, ztratilo se mi, Ježíšmarjá, co mi řeknou páni doma?“

I uchlácholili ji kluci našup:

„No, to je krámů, strhnou jim to z platu a bude to!“

5 a'erifů

— Jerry, kam si dal ten rum z mého
torný?

— Vylil.

— Ježíšmarjá!

— No, sobě do huby!

Canadians

Adler:

— Holka, já sem poslední dobou nákej
nemocnej. Po tři dni nemůžu vypít ani
jedno pivo.

— A co ti schází?

— Prachy.

Kuzma:

Theorie otrlosti.

Rozervance měla doba Nerudova, trampy má demokracie. Tartariny z Tarasconu měl Alphonse Daudet, pačoury má demiurg Panevropy. Nutno být otrlým! Vácslav Guthwirtu krásně žvatlá o všech aktualitách, zatím co průměrný žurnalista neví, má-li dát vysázet zvučný titul sensace čtyřcicerovým a nebo jen dvojcicerovým blokem. Nutno být otrlým!

Své otrlé mají všechny proudy, nejen Mladé, ale i Svatojánské. Kdežto však svatý Jan je autoritou zednářských supů, je mládí autoritou naprosto neuznanou. Vyjma Vítězslava Nezvala! Nutno být otrlým...

10. červenec byl dnem, kdy bych se nejraději viděl ve skafandru tisíc metrů pod mořem. Ten den vyšel v Azetu článek jistého muže, který pod značkou —lov, napsal blbost — a týž den vyšel i v Trampu článek, který mluvil namátkou o nějaké krizi v trampingu... To bolí. Neboť bych raději četl o krizi pačourství, ale jsem otrlý, bohudík!, pro to i pro ono...

Musil bych začít od milého Mistra Jana Husa, kdybych chtěl pochválit mistra Jana Žižku, ale už poměr autorů v Azetu a Trampu mi postačí, abych věděl: je tady přece jen zákon na ochranu republiky! Nutno být stále otrlejší!

Pan Lesalov z Azetu neví, co jsou flinkové. Zbožňuje pravděpodobně Osady mladých snů, kteréžto sny má úctyhodný čtyřicetiletý parazit Emil Zola Československý. Pan Lesalov už nepochopí význam slova TRAMP, protože je bláhově nemístný a přirovnává také mimo jiné tramping ke skautingu najmě setonovskému. Ha, slyšte definici: skaut znamená na česky vyzvědač, tramp znamená tulák; pan Lesalov má dojem, že každý tulák může být vyzvědačem!!

Diskutovat o trampingu s ním, je vrchol otrlosti. Ale jsem otrlý. Tuláci jsou otrlí.

Ono je hezké dělat různé serepetičky se signálovými vlajkami, hrát si s větvičkami a milovat veverky. Divím se, že Vácslav Klofáč nebyl zvolen za velmistra tunajších skautů. Ale tramp nemá na takové voloviny čas. Neboť pan Lesalov z Azetu je na zásadním omylu, myslí-li, že trampové jsou Rousseauovci, hledající novou cestu k přírodě. Že pro trampa má příroda jako taková nějaký půvab, který je nutný k tomu, aby si děcka hrála na indiány. Tulákovi je příroda pouze kulisou cesty. Cesta je to hlavní, pane Lesalove, a jestli vedle ní rostou třešně a nebo smrky, je tramp tak dalece otrlý, aby se na ně vykašlal.

Čta článek v Azetu, čekal jsem, brzo-li bude český tramping odvozen od Hašlerovy písničky „Tulák“. Bylo by to blbé, ale na každý způsob aspoň solidnější než ten Seton Watson nebo Baden Powell. On Hašler už vzhledem k Hašlerkám proti kašli byl vůbec bližší trampům než Azetu.

Cesta je symbol.

Nemůžeme ovšem pátrat po smyslu pro symboly u lidí, kteří zbožňují plížení lesem a hlídání ohně, který sichr uhasne, když tajemník Marek na strážní zaspí. Takoví lidé uznávají jako symbol pestrobarevné šnuptychlíčky a svastiky. Jsou to invalidé mládí, invalidé, kterým je metál nad rozum a vtip. Hrdinnost! Áááá, hrdinnost, to je to slovo, které vítá císař pán! Nuže, ctěme hrdiny! Jsme už i na to přece dosti otrlí, n'est ce pas?

Pan Lesalov vidí trampy chrnět do jedenácti, čutat merunu, chlastat a sypat si to k vlaku. Pan Lesalov by tramping chápal, kdyby trampové cvičili lucemburkská prostrná a plavali přes Vltavu na Štědrý den. On si je plete se Šokoly a Nikodémy. To je tím, že nepoznal smyslu slova TRAMP a co značí, být flinkem, ví nanejvýš z magistrátních kanceláří. Chach...

Cesta je symbol!

Možná, že pan Lesalov viděl básníky, kteří šplhají po zdi a říkají tomu poesie. Ony jsou poetické také

slečinky, které vzdychají: Ach, to je krásná zahrada! Cítíte ozon? Miluji беруšky, „Sluníčko, sluníčko, kam poletíš?“ Poesie je vždy taková, jak se kdo na ni dívá. I papežská hymna je venkoncem poetická. Pan Lesalov je z lidí, kteří snad po týdenní dřině jedou pár hodin k mamě a k dětem někam ke Zručí, howgh. Trampové ctí rodinu i děti. Ale nemohou ctít lidi, kteří jezdí po týdenní dřině. Radost z práce lze přece také kus poesie života. Jezdí-li někdo z dřiny, pak to není člověk radosti, pak je to paďour zrovna takový, jako mládenci v nažehlených pukách, kteří ve svých aufáčcích proflakují upocená kombiné děvčatům Aničky Sochorové. Těm děvčatům je i láska dřinou a to tím méně radostnější je jejich paďourství!

Definice paďoura?

Pro vás, pane Lesalove, je paďourem počestný občan této republiky. Kdybychom si hráli na slepou bábu, řekl bych: Přihořívá!! ale ještě nehoří. Znáš totiž vnitrozemské Pappenheimské. Znáš ty počestné občany, kteří pěstují pivo, výlety a večerňiky! Právě u nich začíná každá theorie otrlosti.

Karel Vaněk umí s těmito lidmi zacházet. On je apoštol. On, rubrika „Co se nám líbí a nelíbí“ a rubriky podobné. Revoluce v hrnci. Neboť nikdo není spokojen, ale snaží se zapomenout. Zhrzená dívka, hledající zapomnění, to načala — paďouři si z toho udělali evangelium a vědu. Už proto, že je zde zákon na ochranu republiky.

Heslo „Převychovat!“ a „Pryč od Říma!“ je krásné heslo jako fráze. Theorie otrlosti tvrdí, že každé slunce musí zájit. Zašly jiné naděje a jiné ideály! Zbyla jen diskuze, co by demokracie, ale obojí stojí dnes za trus! Neboť kromě theorie o posteli a theorie otrlosti, je tady Einstein s teorií o relativitě.

Einstein na svou teorii přišel prakticky. Poznal, že lidské štěstí je mrcha hedvábná. Někomu stačí na měsíc sedm set, jinému pět tisíc a oba jsou jakž takž spokojeni. Vzhledem k tomu souvěrci Einsteinovi kalkulovali správně a možností, že v praxi stačí k spokojenosti spokojenost veřejného mínění. A zkusili vyrobit paďoury. Vyrobili je. Je drahotá, jsou skandály, je Dvořák, je Maceška, je Falout, jsou půjčky, je luh, je Louvre, je všenoský vrah, je dosti železničních pražců je Sochor, Sochorovský, Karadžorže, je prostě sféra... paďouři hltají večerňiky. Za dvacet haléřů je toho víc, než ve Wallaceovi za dvacet korun. To je vtip doby. Paďouři jsou „nespokojeni“, hovoří o všem u piva, ve vlaku, klejí, nadávají, píší do rubrik, co se jim líbí a nelíbí, milují však své politické přesvědčení a — Kolumbovo vejce stojí...

Pan Lesalov povídá, že trampové objevili r. 1929 Ameriku! Ve skutečnosti objevili paďoury! Neboť poznali: je příliš „nespokojených“, musíme být otrlí!

Nejsem komunista, tím méně fašista. Politika je nejstarší kurva světa. Každá! Kdyby byly vyhozeny do povětří všechny bursy na celém světě, padla by Einsteinova theorie i praxe jeho souvěrců. Lidé by přestali platit za něco, co má výrobní cenu deset haléřů, v obchodech deset korun! Peníze by se staly opět tím, proč byly vytvořeny: měnou. A nebylo by příčin k válkám, ani k drahotě. Dokud stojí bursy, stojí i banky — pan Preiss má miliony a já prd! To je východisko té cesty, po níž jde tramp...

Cesta je symbol.

Nejhnusnějšími symboliky jsou zednáři. I oni mají svou cestu. Určitou. Velmi určitou — bohužel! Paďour je člověk, který o této cestě neví a myslí, že v programu čl. nár. socialistů je spása světa. Paďour je člověk, který leže u řeky na bříše, počítá zoufale, vydrží-li se svou gází do prvního. Paďour je člověk, který je příslovečně tím, že rozružen vystupuje na tribunu a volá: „Dlouho jsme si nechali dělat na hlavu, teď otevřem hubu!“ Paďour je každý pultý člověk ČSR. — Tato československá bakterie má na svědomí i dětské nemoce samotného trampingu. Je to choroba horší než syfilis a tuberkulóza. Nevěřm, že malomocenství je u nás jen rarita!!

Být otrlým, je heslo, které by mohlo být na vlajce trampů, kdyby jaké vlajky měli. Být otrlým, zatnout zuby, vykašlat se! Umět odplivnout, když přijde kdosi velmi zdvořilý a počne předmlouvat: „Jste intelektuál! Jste velmi zajímavý a poudrý muž! Jste takřka genius! V naší straně byste mohl dosíci velmi vlivného místa, počítám! Opatříme vám vše, co hrdlo ráčí! Pojdte k nám! Volte nás! Jsme nejlepší strana s nejdokonalejším programem!“ Proti svodům takových lesních pannen je nutno být Tomanem otrlým, nic víc...

Pan Lesalov mluví o čtyřtisícových chatách. Zapomíná však uvést Spořilov. Když už si takový kluk může opatřit chatu, kde by byl mimo tento prázdný, neztravitelný svět, nechť si ji opatří — ale ať, proboha, si ji nedá stavět profesorem žipkem, nebo bude mít kromě chaty ještě i dluhy. A tak podobně!

Pan Lesalov mluví i o chlastu a kartách. Tramp utíká z hnusu, jak se dá. Být opilý, není mravopochestné ani hrdinné, jak by si přál Červený Kříž anebo MNO. Ale v době, kdy i nejotrlejší zaváhá, je flaška rumu něčím, co osvobozuje. Přiznám, že toto osvobození je podobno osvobození 28. října 1918, ale aspoň něco, na chvíli. V opici člověk na ledacos přijde... I na taková pádná hesla, která později musí zgrajznout vzhledem k Einsteinově teorii...

Pan Lesalov konečně povídá velice duchaplně: „Dělnická třída, třída budoucnosti, potřebuje lidi pevné vůle, dobrovolné kázně, lidi obětavé a solidární. Individualističtí tluchubové, ožralové a uleváči mohou být sice ideálem různých politických šarlatánů a dobrodruhů či maloměšťácko-anarchistických zjevenců, ale co s tímhle hnutím má co společného socialismus...?“ Slyšte! Slyšte! Začalo to skautingem a končí to dělnickou třídou! Začalo to hraním na indiány v klíně matky přírody a končí to socialismem! Hádejte, co to asi je? Víte, pan Einstein potřebuje nový důkaz theorie. Praxe totiž říká moc na plnou hubu: Učmež jíž z mládí volky táhnout! Ale to je příliš drastické, řekněme to solidněji: Volové, buďte už v mládí lidmi obětavými, lidmi dobrovolné kázně, nebo co potom s vámi, vy volové, jakpak potom chcete poslouchat svou politickou stranu, prasa nevychovaná, jakpak potom chcete umět chodit v průvodech a nosit rovné standardy, vy vožralové bez kázně, desorganisaní... ..

Chachachachá... vida: Volnost!!

Vychovávejte se k poslušnosti, trampové, volte své rotmistry, trampové, organizujte se, trampové: V organizaci je naše síla! Tak praví Einstein!!

Ve své poslední tirádě vyjádřil pan Lesalov z Azetu prapříčinu paďourství. Ale trampové jdou po své cestě. Jdou a kašlou na třešničky i angrěšt, smějí se vějíčkám na vrabce, smějí se strašákům v poli, neboť vědi: Pevná vůle? Dobrovolná kázeň? Obětavost? Solidarita? Není-li pak to právě takové krásné slovo jako Převýchova, Odluka cirkve od státu, Demokracie je diskuse? — Když mohl od těchto krásných slov ustoupit muž tak veliký, proč, aj, by synkové malouncí nemohli ustoupit od slov podobně krásných a ušlechtilých?

Cesta je symbol.

A censura, četníci, policie, paďouři, lesalovové jsou nejmutnější fakt, od něhož začíná cesta trampů... Ahoj!!!

Budme otrlí a nikoliv theoretičtí. Patřme sobě a ne Einsteinům!!

— Franto, co děláš tak velký kroky?

— Ale, to šetřím podrážky. 5 šerifů.

— Poslechni, v těch buřtách je koňský maso.

— Tomu nevěř, v těch maso vůbec není!

5. šerifů.

Ingelmayer:

Proklaté nozdry.

Říkám si to pořád: Máš to s tím nosem pošpatnělé, dej se léčit, vždyt čich je dnes tak důležitá věc! Ale nejdou, to že lékař je mi protivnější než páter.

Týrá mne tato perverse mého nosu. Sedím v kavárně a halím si hlavu do žurnálů, tak se po denní lopotě trochu zapomíná a okřává.

Pach tiskařské černi byl pojednou v pohyb uveden a zahrán smradem, jaký je mi těžko popsat, právě vzhledem k těm úchylným nozdram. Chtěje konstatovati zdroj této vlny smradu, vyzvedl jsem hlavu z novin.

Vedle mne zasedl mladý pán. Překrásný muž, jehož světlešedý tvrďák se zahoupal na věšáku a zlatem kovaná hůl si lehla těsně podle mého táčku na stůl. Běloskvoucí límeček, hedvábný močýlek, monokl, francouzský knírek, že jsem si myslel, zda se nalezne děvče, které se těmi pěti štětinkami dá šimrat, z kapsičky visel vyšívaný šátek až k pasu, a pak ještě řetízky, knoflíčky, náramky, prsteny — prostě chlap kurva.

Jsem zvyklý vidět věci nemožné a nemožnější, ale nikoli cítit, ach, ten můj hloupý nos! Třtina jsem nervosní, musel jsem něco udělat, musel jsem pryč. A kam se dá v kavárně honem prchnout? Na záchod.

Kavárenské záchody jsou vám známy: Podrážky mizí přichozímu v louži, sedásko není vidět pro nános barvy, která nic nestojí, směsice smradu cigaretového kouře, moči a mnohých jiných delikátností.

Zde jsem si povídal: Nadýchám se tu čerstvého vzduchu a pak půjdu k svému stolu rychle zaplatit.

Ano — vadné nozdry jsou balast velký!

— To sem zvědavej, jakej teď udělají malér.
Tolik škody, tolik škody.

— Co se stalo?

— Ale tolik škody nadělali. Prorazili prej teď na Slovensku tunel za 60 milionů.

A zase z války.

Měl tuhle jeden nový vojín ČSR, v civilu tramp, prvně vartu. Kaprál do něho tlouk rozkazy a nařízení a tramp zadumaně kýval.

„A pamatujou si, voni pingavskéj mastodone, že jakmile uviděj vcházet posadového nebo jiný velký zvíře, tak musej volat do z b r a n ě. Rozuměli?“

„—slušně hlásím, jo.“

Kaprála odešlo, kluk chodil a bylo hodinu tichu.

Najednou venku hroznej kravál.

Všechno u oken a kaprál omdlel.

Venku stál před vartou omdlešený generál a nový vojín ČSR., v civilu tramp —

— řval do laufu kvěru jako pominutej.

Bella.

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohato

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Kradený:

- Ty si meješ nohy!?

- Ne, boty.

TRAMP 23

Příběhne malé tramské batole k šerifovi a nařiká, jak Stříbrný na Český slovo.

— Hergot, tak co ti je, mluv!

— Ale, vočičko, hapal mi tam kamínek.

Co se dalo dělat. Šerif našel, dle úsudku jiných, nejčistší kapesník a jal se provozovat očního lékaře.

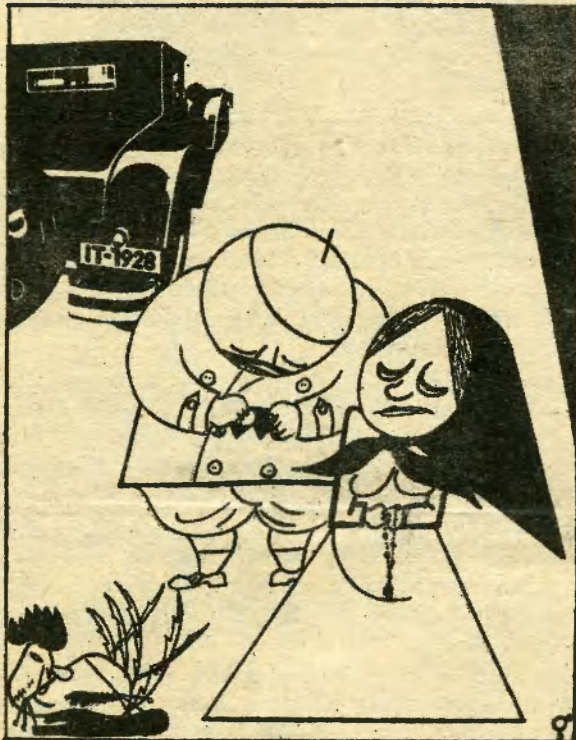
½9., 9, ½10., 10, 11, ½12., 12, ½1., 1 atd.

— Ježíšmarjá, eště brečíš?

— No jo, dyť se mi furt rejpaš v tom druhým voku!

bengalo

G o g o:

— Neplačte, paničko, já vám toho kóhuta nahradím.

— Zkuste to, mám osumnáct slepic.

— Tak už zase Slávka podlehla.

— Bestie jedna.

— No a eště k tomu tomu Ferenc-varošovi.

Far.

— Kdyby ta banka udělala bankrot, tak prej bude všechno vzhůru nohama.

— Všechno ne, pokladník by jistě „seděl“.

Fawest.

Příklad pracovité hospodyňky je, když si tato jako nevěsta vezme ve svatební noc do ložnice přadeno vlny a do rána uplete svému mužičkovi teplý sweater.

-ý- VI.

— Prcku, mně když chce někdo praštit, tak mu eště nastavím hřbet.

— Probůh, nečeskosocialisuj.

— No, vážně, ale vod knihy „Sextánka“.

— Vono se řekne, dát si pivo a pak ho »zatáhnout«, ale kdyby člověk věděl »kam«!

Lucie

Rudinu nemohli dostat spát. Ve větvích stromů dávno odbila půlnoc, ale Rudina stále ještě stála zadumaně na paloučku a hleděla na hvězdy.

„Co pořád v těch hvězdách hledáš?“

Šeptem pronesená odpověď asi po pěti minutách:

„Ale, ptala jsem se Karla, kdy si mne už vezme a on mi odpověděl, že je to ještě ve hvězdách —“ a čuměla dál.

Lucie.

Olga jede elektrikou, na klíně má kapesník, který schválně či náhodou upustí na zem. Zvedne ho Sam nehtami dvou prstů, držíc ho daleko před sebou, podává jej ochotně Olze se slovy: „Slečno něco Z VÁS VYPADLO.“

-ý- VI.

Divá se dobrý tramp na palác lidské potřeby, označený 00 a zadumaně povídá:

— Tak je mi hrozně líto tý jedný nuly.

— Ježíšmarjá, co se ti stalo?

— No, vona brzo umře.

— ? ? ?

— Dyť se přece říká, že „nula od nuly pojede!“

Indan.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Když ještě Balzac neměl slávy, nabídl kterémusi velikému pařížskému nakladateli rukopis. Nakladatel jej pročetl a byl jím tak nadšen, že se rozhodl získati rukopis pro svou firmu za 3000 franků. I rozejel se ihned do obydlí básníkovy. Když zastavil před starým, polorozpadlým domem, zdálo se mu, že i 2000 franků je hodně pro muže, který bydlí v takovém domě.

Balzac tu měl dvě místnosti až docela v podkroví.

Kdo bydlí tak vysoko, přemítal nakladatel, zatím co stoupal po schodech, ten se bude zajisté radovati i z 1000 franků.

Když pak vstoupil do básníkovy pokoje a spatřil chudícké zařízení, úzkou postel a červotočivý stůl, řekl básníkovi: „Přišel jsem, abych vám nabídl za váš rukopis 300 franků.“

Balzac přijal.

Skalp:

**O všem možném
a nejvíc o Marseille.**

II.

První dny v tomto malém i velikém městě byl jsem docela ztracen. Motal jsem se vždy týmiž uličkami, jež utíkají s kopečků a pijí žiznivě z moře, kterého je všude plno.

Není potřebí, aby vám zrovna prsklo do tváře a zaštipalo vás jako osmdesátiprocentní kolínská. Nad Starým Přístavem, v uličkách, které jsou jediným tržištěm, mají je rybářské holky v bokách i ňadrech, načechraných jako vlny. Zápach všemožných ryb, moules, Covissch, s kterými ty v dřevácích tancují, krásky běhají, usmívají se na negalantní

strážníky, kontrolující jejich pouliční obchod, vůně pomerančů, citronů ňader a salátů, vůně laciných pudrů nejlacinějších lásek mísí se v podivnou směsici parfumů, jež bičují vaše nozdry, v nichž se vám usadila radost.

Moře! Houpete se na jeho vlnách — v zapadlé uličce.

Černoši sedí v své hospůdce a jedna bílá víla je věru málo na tolik inkoustu. Je celá pošmudlaná.

Madame, čistokrevná Afričanka, má krásný bílý chrup a je milá jako opička. Její trčící ňadro musí být z kamene! Ostatně, můžete se přesvědčit.

Černoši dali dohromady kapelu. Hrají na okariny a hřebeny. Pošmudlaná běloška je důstojným zástupcem svého plemene: bubnuje si na břicho.

Madame Afričanka se na nás usmála, odhodila šenkovnu zástěrku a kolébá se s vámi, tři metry dozadu, tři metry dopředu.

Tolik místa! Není jej tolik ani zapotřebí a vy se přesvědčíte, že to drzé ňadro je pravé a teplé.

— Non... non, monsieur! Vous sadey... mon maril! —

Nic nedělá, z kuchyně, z které voní pečení švábi, vystrkuje hlavu druhá ďáblice a ukazuje neméně bílé zuby.

Zábava se rozproudila. Houpete se na rozvlněném moři a je vám dobře jako starým námořníkům, kteří jsou imunní k mořské nemoci.

V takové dobré pohodě však není radno jíti uličkou lásky, která je právě za rohem.

Jdete a než se nadějete, váš klobouk je ten tam. Zahlédnete široká záda ženy-almary, která se tak tak protáhne dveřmi tmavého domku, v jehož chodbě zaskřípou dřevěné schody.

Váš klobouček byl sice trochu promaštěný, ale za jeho pentlí měli jste tři zlaté řasy kteréši záby pro štísko. Neradi byste jej ztratili.

Pustíte se tedy za svou famósní svůdnicí, která stoupá, stoupá, klobouk před sebou, až docela k půdě prapodivnou spleť chodbiček, v jejichž plesnivém příšeří vás ujišťuje o své dokonalé kráse, z níž je vám za pět franků ochotna nechat kousek ukradnout.

Nedbá pranic vašich naléhavých urgencí, jimiž se domáháte vrácení svého širáčku.

— Regarde ça, mon chéri! Koukej, miláčku! šeptá vám do samého ucha, vytahujíc si z rozhrnuté blůzy melounovité ňadro, z něhož byste měli hrůzu — kdyby mělo být vaše.

Ocťnete se v malém kamrlíčku s rozvalenou postelí, nad níž visí ukřižovaná kinohvězda, která je celá vyjevená z toho, co už všechno viděla.

— Alors, donne moi les sous! Dej mi peníze! povídá resolutně kráska.

Protestujete. Chcete klobouk.

Hlas dámy-almary sládne.

— Koukej, říká a vytahuje si sukni, pod níž má dvě nohy sloní karyatidy.

Máte toho právě po krk. Bůhví, čím by se vám vaše okasná svůdnice ještě nepochlubila. Strčíte jí pět franků a vytrhnete jí svůj klobouk.

— O la la! udělá si almara a postaví se ke dveřím, jež cele zacloní.

Tahanice.

Pak dostanete facku od své sladké dámy a jste rádi, že to tak dopadlo. Jen „saligó“, který se za vámi po schodech kutálí a bouří domeček, oživující kurvičkami, je jako sladká náplast.

Což kdybyste si odnášeli v zádech nějaký ten perořízek — který vám strážníci, ohledávající vás z večera u východu z této čtvrtičky, v kapse vytknou?

Později, když se naučíte několika šfavnatým slovesům, jež vás povýší v očích ubohých krásků, není již bloudění těmito uličkami pro vás tak nebezpečné.

V dokorán otevřených barech řvou orkestriony o závod s roz dováděnými námořníky či vykladači lodí z Joliette, kteří jednu noc pracují, aby měli dvě noci a dva dny bene.

Světlý den věnují kněžky lásky své toiletě.

Vysedávají před svými krámečky, čistí si zuby — v ústech či v rukou — šťastné z trošky slunce, které se k nim procedí mřížemi šňůr s prádlem, vlajícím vysoko nad ulicemi.

Večer, jakmile přeběhne první krysa napříč dláždění, jímž proudí neustále voda, odnášejíc rybí hlavy, škeble ústřic, odpadky zelenin a jiné, jiné svinstvo, vynesou si před své krámky hrnce s dřevěným, řeřavým uhlím, jehož vlnící se teplo si pouští pod sukně.

Obchod začíná. Konkurence je veliká.

Policejní hlídky procházejí zvolna uličkami a kontrolují pořádek. Ovšem, jen tak, aby se neřeklo...

A co vlastně chcete? zeptají se vás, když si jim dlouze stěžujete, že vám byl tam a tam sebrán klobouk. Mají pravdu. Co se patlat s takovými hloupostmi? Máte si dát pozor — anebo sem vůbec nechodit.“ (Pokračování.)

Sing-Sing Boys:

Filosofie dlaždy.

Mnohé lásky končí tak, jak jsem to viděl v tajné zásuvce jedné panny: balíčkem dopisů převázaných červenou stužkou, za níž se stkví červeň uschlých růží, připomínajících doby jemného dvoření. A pak se to smetí — při jednom z generálních úklidů — jednoduše vyhodí ven.

✱

Velká většina lidí počíná filosofovati teprve tehdy, je-li jejich zaživační zařízení dostatečně zaměstnáno. Ku podivu! Snad asi proto, že jejich myšlenky vznikají prací žaludku spolu se žvýkačimi svaly.

✱

Silnice — to je jako milenka, které se nemůžeme zmocniti. Stále nám uniká a stále nás láká, abychom ji následovali a snažili se ji dosíci. Avšak prvý záhyb či prvý vršek ti dokáže, že jsi se svojí odvahou opět v koncích a silnice se ti svým koncem směje kdesi v úpatí hor. Kupředu za ní, trampský Don Juane! A nezapomeň na dobrý boty!

(Ironical Smill.)

— Pes je domácí zvíře proto, poněvadž ho obyčejně mají domácí.

Farář

Staněk:

— Nevíš proč koušou blechy?
— Aby lepší trávil!

Fará

— Tak, Mery, jak si se měla na potlachu?
— Ale, to bylo ohromný; zvláště moje zuby se každému líbily.

— Cože, ty si je nechala kolovat?
Fawest.

— Račte do Kladna?
— Nikolivěk, do záporná.

— Prečo si nedopil to pivo?
— Vona mi hostinská rekla, že prej dojde, tak si na něj v osadě počkám.

Cosino.

— Tak, pane paďour, nekoupil jste to auto?

— Ne, k vůli volantů.

— ???

— Vědí, moje žena chtěla u něj mít šoféra a já šoférku.

-ý- VI.

„Páni škauti, to je vod vás sprostý. Já tady ty třesně hlídám a vy mi chcete je prodávat plnej klobouk za korunu.“
-ý- VI.

Šerif Tomy: — Vy mně, chlapi, furt nadáváte, že jsem blbec a vůl, a co ste potom vy, dyž ste si mně zvolili?

Gézavčelička:

ODJEZD.

Tobě.

Za minutu vlak naposledy zazní,
už čas je odvézt touhu divokou.
Rukou kmit se zlomí v bledý oblouk prázdný,
dva bílé výkřiky nad pouští širokou.

Do Tvých vlasů hledím jako do tmy,
lokomotivy píst tupě nařiká.
Jek perronu řve na nás, kouře výdech rmutný,
to křičí Afrika.

Jen moci rychle říc pár tichých vět,
snad v šíleném je klidu vykoktám,
že odcházím tich a bled
a že už žádnou jinou nepotkám.

Že nejkrásnější pohled bude na tě
od stožárů a plachet, od přídě paluby.
Hle, Marseille, hle, světla stožáru už hoří zlatě,
snad oceán nás slavně zahubí.

V Středozemním moři se koupá srpek měsíce,
hvězda a nebe v měkkých tmách.
Měsíc tone v žluté tunice
a klouže po mrtvých medusách.

V kolébové, nekonečné noci
tvůj přízrak jediný.
Na hřbetech vln tvé tmavomodré oči,
oh, modří delfíni.

V tunisské krčmě pohár zvednu,
své smutky nachem vína zarosím.
O tmavomodrých očí píseň jednu
někoho poprosím.

Opilec marně hledá spasitele
a tulák se jen s dálkou pobatrí.
Své srdce jsem ti nechal celé
a jinému už nepatrí.

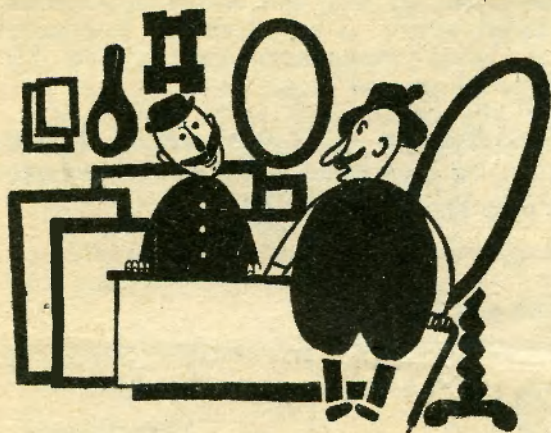
Až cáry snů mi shoří ve zraku,
až nevrátím se s duší spálenou,
mé nohy podlomí se v kolenou
a čelo zvrátí se, rozbité o skla majáku.

Odjíždím, bych poznal tvoji cenu.
na moři tulák musí býti sám.

Už nepolíbím jinou ženu
a žádnou jinou ani nepotkám.

1. VII. 1930.

Franta:

- Dejte mi zrcadlo.
- Na zed'?
- Ne, na ksicht.

Že i na venkově mezi prostým lidem najdou se duše hluboce poeticky založené, stůž zde tento verš, jímž bodrý venkovan ozdobil svojí třešňovou alej:

Chraň vzít si třešni trošinku.
Zaplatíš za to korunku.
Nemáš-li peněz dosti,
zprerážím ti jen kosti.

— Hergot, to je blbý, že to mlíko je sražený!

— Z toho si nic nedělej.

— Si uhod, že ne, dyť taky nic z toho dělat nejde!
5 šerifů.

— Lodníku, co to bylo včera v noci u vás v boudě za rámus?

— Ale, to nic nebylo, to jen Barman koulel vočima.
Fawest.

— Tak, Franta už je zas bez práce.

— A jak je to možný?

— No, voni ho pustili. Von prej k ničemu nebyl a byl všeho schopen.

Fawest.

— Kluci, co to vaříte na tom vohni?

— Zatím tam máme prázdněj kotel, ale čekáme, až Gryzly přinese něco teplýho z hospody.
Canadians.

— Člověče, tak mně Andula včera chtěla láskou sníst.

— A proč tě nesnědla?

— Vona začala vod nohou.

-gem-

Znáš onen malý domek u jezera?

(Chronická rubrika tichošlapná.)

Když jsem byl půl roku vyhrožoval Meliškovi, že mu useknu hlavu a že ho neznáme a po napsání kopy paličských listů, pronajal nám konečně odlehlou rubriku ve svém časopise, kde bude každému odstrkovanému a ponižovanému trampovi možno se tiše vybrečet, nahlas zasmát, bouřlivě kde komu ponadávat. Rubrika ponese stálý nadpis „Znáš onen malý domek u jezera“ a je určena v prvé řadě těm, kteří se nemohou zúčastňovat slezin a nákladných čundrů, ale kteří přece mají také srdce vandrácké a také mají co žvanit.

Načínám dnes rubriku jakýmsi úvodním slovíčkem, které má být povzbuzením k pohnutí hlavou, srdcem, rukou a pérem, a to:

Vítám reakci nebo poznámku k tomuto úvodníčku. Nadávky nejsprostšího kalibru, morální facky, kritiky „Trampa“, pomluvy, denunziace, dále názor na trampíng, povídání o slezinách, o všech paďourských, o holestech tuláckých, o trampském divadle, sportu a jiných všetečnostech.

Ovšem vyloučeny jsou básně, povídky, kresby, fóry, a věci delší než dva metry.

Život trampa je láska a nenávisť. Jeho láska je kamarád silnice a slunce, kámen a drny. Je to chudá krása, ale všechna patří jemu.

A jeho nenávisť je paďour, jeho sádelnaté srdce, které mu kus mechu či šterku nepřeje.

Když se nedali trampí vyhubit, začali masňáci trampovat taky. Tím snaží se celé hnutí zprznit, jako dovede nevzdělanec, jakým právě je český měšťák, zprznit na co sáhne. On udělá z tenisu kurevnickou plácanou, z lázeňského místa Sodomu, z každé kavárny nevěstinec. Podaří se jim v něco obdobného zvrhnout trampíng?

Nezdá se mi účelným dovolávat se tisku o pomoc. Nikdo za vás orodovat nebude, tím si buďte jisti! Ponechejme individualitě každého z nás, aby se nějakým způsobem ubránil. Vy to kluci dovedete! Chodte kolem nich jako se chodí okolo vzteklých psů — a věřte, že jednou přijde kontumace.

Paďoury to verbování omrzí co nevidět. A zase si půjdou trhat krásu na Karlštejn, do hospod a na promenády, radost ze života si budou zase kupovat u firem Hydiko a Lavecká.

Je to nesmírná zášť, oni ve své tuposti si nedovedou ze života kus radosti vzít. Vykašlete se na ně, ale vykašlete se také na ty vši, kteří si říkají »přátelé trampíngu«! Když vidím takové setkání jako je trampisko se svou harmonikou, sedící v příkopu silnice a automobil, jedoucí kolem s panstvem, vždycky mi napadá: Hergot, kdo je vlastně boháč?

Neprosit, nerukulíbat, nemodlit se a nebrečet!
A nepsat resoluce!

glm

— Člověče, co to máš za rudou skvrnu ve tváři?

— Ale, měli jsme s Tondou malou slovní potyčku a von mi dal na všechny moje argumenty „flek“.

Lucie.

Šerif Franta:

„Na okresní.“

Silnice se zavlnila jako bič po kopci a spadla do širokého údolí, kde se rozběhla k říčce, kterou překročila rozviklaným, dřevěným můstkem,

Zde si odpočinula mírným záhybem. Snad proto, aby se podívala, jak krysa hryže v rákosí nebo jak se bujná ryba pokouší vyskočit ke slunci. Pak se zase pustila do vršku. Byla to taková miloučká okresní silnice, po kterých se tak krásně jde zkušenému tulákovi, který jí dá vždy přednost před říškou. Silnice okresní a říšská jsou dvě rozdílné sestry, zrovna tak jako soud okresní a krajský. U soudu okresního se fotiček třeba zeptá, co si páni vandráci přeji k obědu. U „kraje“ nebo „zemského“ je už zle. Všechno komisi zívá a leskne se studenou disciplinou jako ty bílé patníčky a hromádky šterku na hlavní silnici, zatím co „okreska“ si vedle vesele ubíhá se svými pokřivenými telegrafními sloupy, na nichž visí jen dva dráty. Běží vesničkami a malými hnízdy, jimž se snadno může tulák vyhnout, když ví, že je tam četnická stanice.

A i ten četník na „okresce“ je takový nějaký měkčí, nežli jeho kolega tam na té nažehlené pentli.

Tohle všechno dovedl ocenit mladý tulák, který sešel k říčce, aby si umyl nohy. V měkkém prachu, rozpáleném sluncem se to příjemně šlo bez bot jako by šlapal v nahřátém peří, ale tam, za druhým vrškem, je městečko, lidé, četníci a možnost sehnat něco k jídlu je stejně blízka, jako útěk přes pole. Byly čtyři hodiny odpoledne, kdy lidé stejně jsou málo doma. Proto se myl rozkošnický a pomalu, pak se obul a učesal a převazoval si pingl. Občas se podíval netrpělivě na slunce.

Ze silnice se ozvaly hlasy a ženský smích. Pak přešlo po mostě několik děvčat a žen. Šly bosy a boty měly přes ruku a vesele děkovaly na pozdrav. Pak si v chůzi šeptaly a se smíchem se ohlédly a na konec si jedna dodala odvahy a křikla: „Pojďte s námi na pout.“ Zavřel hlavou a zasměl se, když však zašly, pak si uvědomil, že myslí na ta děvčata a na jejich smích a těla. — Bylo mu pětadvacet let. —

Zašel pod most do křoví a seděl opřen o pilíř, když sebou trhl. Slunce kleslo již níže a poznal, že byl probuzen z dřímoty šploucháním vody. Jedna z děvčat, jež šly prve kolem, stála po kolena ve vodě.

Poznal ji určitě a myšlenka, že se vrátila k vůli němu mu vehnala krev do tváře. Pak ale poznal, že vůbec nevěděla, že dosud je na místě a pozoruje ji. Vystoupil a zavolal na ni. Lekla se a rychle ukryla nohy a vyběhla z vody. Tu viděl, že kulhá.

Vysvětlovala mu rozpačitě, že šla s kamarádkami na pout, ale když zašly tam za kopec a sbíhaly se straně, ona upadla. Kotník jí otýká a proto se vrací domů do vesnice, jež prosvítala s ovocných zahrad pod lesem. Těšila se na svoje lůžko doma a pak se ptala jeho, kam jde on. Oba seděli pojednou vedle sebe a když slunce zkravavělo, drželi se za ruce a on jí vyprávěl o sobě, o svoji sestře, která je doma, a ona jemu se přiznala, že dosud nikdy neměla hochu.

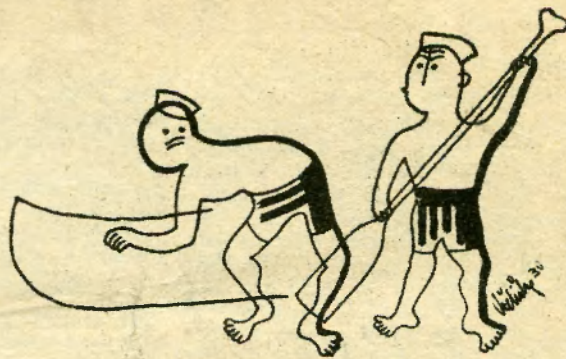
Když se pod most vkradla tma, líbal tulák děvče a ono jeho. Měla žhavé, mladé tělo a chvěla se vášní i strachem. Bránila se, jako se všechny brání a pak prosila a plakala, když útočil prudčeji. A tu se jí zeptal, proč vlastně u něho zůstala?

Vzala ho za ruce a přitiskla mu je na svá prsa. „Slyšíte moje srdce? Poslechněte a pochopíte. Já se tolik bojím toho — víte? Vy odejdete. — Neslibujte mně nic. Proč nejste od nás. Jak by jste odešel, skočila bych ze strachu do řeky. Pro vaši lásku k sestřičce odejděte.“

Nad mostem již blikaly hvězdy a řeka šuměla. Bylo mu najednou zima, když jí pravil. „Pojďte odsud.“ Pomohl jí na most a vtiskl jí polibek na čelo. Když jí podával ruku políbila mu ji a pak odběhla opačným směrem. Na ruce jej páčila její slza, když prošel temným městečkem. Pak si teprve uvědomil, že dnes už nebude večer a když potom usinal ve stohu, zahučel: „Jednou možná o mně řekne, že jsem byl hlupák.“ Potom ale doložil: „Já sám to o sobě myslím už teď.“

Utáhl si ale řemen a za chvíli usnul, neboť mu bylo pětadvacet let.

Géza:

— Tak jsem se na svém dalekém čundru dostal do hrozné krajiny. Kolem nic — jen řvaní lvů a slonů se ozývalo a já klidně ulehli u stanu —

— Klidně u stanu?

— No, myslíš, ty chytřej, že mi Kludský zaplatí zvláštní kvartýr? **Indon.**

Jim je hrozně pihovatý, trpělivě musí snášet na to takové a podobné narážky: „Když se na tebe, Jime, podívám, tak si vždy vzpomenu na našeho profesora pravopisu.“

???

— ale von byl též s a m á t e č k a.

Pokud mu jeho objem dovoloval přiblížil se potichu pan pandour ke stanu, neboť tam, Ó HRŮZO, slyšel mužský a ženský hlas. Napiat poslouchá, an právě ten mužskej praví: „Jednou, holka zlatá, musíš načít. A lepší dřív než později, raději hned, dokud na to vidíme. ale ONA se zdráhá: „Ale snad se vrátí Jožka, „Nepřijde, říkal mi to než odcházel, tak dělej. už jsem celej nedočkavej. tak žádný fóry.“ Pak, o hrůzo, slyšel pan pandour jakýsi šustot a zase její hlas: „Ty jsi ale nešikovnej, počkej, já sama...“ a pan pandour se nezdržel děle a vrazil uslintaným ksichtem pod stan, ale v zápětí pozpátku vyletěl ven a u vchodu se jen tak mimochodem mihla něčí bota. „Fuj“, projevu je spravedlivé rozhořčení pan pandour. „dýť voni tam OTEVŘALI JENOM KONSERVU“.

-ý- VI.

Nepoznáte, co krásy se skrývá ve Vašich fotoobrázcích, dokud si je nedáte zvětšit u firmy

FOTEX BRÍ ING. KRÖHNOVÉ pasáž paláce »Skaut«

FOTOPŘÍSTROJE — POTŘEBY — PRÁCE

Drby z čundrů,

Hobouni ostravácký!

Vy bando nespořádaná, jestli si myslíte, že si z nás budete dělat psinu, tak se tam na Vás rozjedem a máte osadu rozházenou, že z ní nezbude kámen na kameni. Čekali jsme Vás až u samého vlaku, doma byla už připravená trachtace, pití bylo, jídlo bylo, chrnění bylo. a Vy vandráci, jste nás donutili k tomu, že jsme museli chlast pro Vás včetně žrádla spotřebovat sami. — Tak helejte se, ať Vás po druhý nenapadne, dělat si takhle bláznové z nás, nejsouce mi s tím spokojený. A napište po druhý pravdu, Každéj je vítanej. — Ahoj!

Šerif z Waikiki
v Bratislavě.

Hahoj hošouni, máme v Brně novou osadu (zatím stanari), „Limpopo“. Máme kinoaparát. Brněnské osady, který se chtějí vidět na plátně, ať mi dají vědět. Pac a přes pusu Gregůrkovi!

O. Crhoun, šerif,
Brno-Židenice, Vymazalova ul. 34.

Irčane, tak i ty jsi do toho spadnul. Co zbývá, než konvenční přání všeho nejlepšího na nové cestě životem. Ale i to je od srdce. K. M.

Trampům v Kolíně a všem ostatním oznamuje parta vysloužilých škautů, že po vycištění plevele ustavili novou další osadu na Kolínsku:

„Stormy River“

jejíž kapitánem-informátorem ohledně slezin, čundrů a potlachů včetně jest Jimy Škop, Kolín V. — Kluci, rostem jako houby po dešti, na vztek Gregoriánům. Je to ta nejlepší odpověď na všechno jejich prskání a demagogii. Jen houšť a brzy na shledanou na nové slezině. Poslední jsme se nemohli zúčastnit. — Zatím Ahojujem!

Za „Stormy River“
šerif Dick.

Kluci z „Hobo“, je vás malý cumel, když Vás vlak ve Frýdlantě vyplivne, ale samý řácký kluci a žádny „taky tremp“. Hobane, vyved jsi kluky z kouře a smradu Ostravy do roklin pod Ondřejníkem, ať Tě mají milion rádi. Děkujem Vám, kluci, za kamarádský přijetí, fajn bašta. Ani se nám od Vás nechtělo. Čundrající kluci z Ophíru řvou Vám srdečný „Ahoj“.

Osada Kvango, prohlašuje, že žádná odměna po hašení lesa od lesní správy nepřijala, ale těší se na slíbený „hekták“ piva. Současně sděluje, že má

svoje sídlo v restauraci p. Matějíčka v Mníšku pod Brdy a těší se na návštěvy dobrých kamarádů.

A ještě jedna: Stanařská osada „Kazan“, Sázava.

Veškerému trempířstvu, Gaučovi a Stavákov!

Do vědomí klademe, že po dlouhé době vandrování a přespávání v cihelnách a houštinách přerůzných, založili jsme konečně sobě osadu

„Údolí mlh“.

Zničení pačourstva veškerého, jakož i očistění trampu od cizopasců různých je náš program a cíl. Za vosadu „Údolí mlh“ ve Vrábči na Pozděrazu podepisujeme se v účtě zuřivě:

Karibů v. r. Bill v. r. Jim v. r.

A ještě nově: Na Brdech jménem „Far West“, se šerifem Žonym. Dále v Ostravě stanari „San Domingo“, a ve Štěchovicích „Démon“.

Osadě Kvango, Mníšek pod Brdy. Drahý kamaráde šerife Baňatý, přijmi ode mne touto cestou srdečné Ahoj za tvé pohostinství v osadě Kvango na čundru Sázavou. Na shledanou na potlachy 27. t. m. v Mníšku. S mocným Ahoj! Tvůj kamarád Macendic, věčný tulák z Povltaví.

Kamarádi + dky!

Jistě že všichni se nemůžete čundrat celý dva měsíce jako jiný šťastlivci! Někdo máte dovolenou jen tejdén nebo 14 dní. Proto: Kdo byste jel na čundr (kamkoliv) na 14 dní, od 26. července, tak mi napište! Adresa je v redakci.

—stopa kapit—

Osadě Orkán v Kolíně děkujeme za řádné pohostění na našem čundru.
Jerry a Olda.

Vašek Dědek:

O tom moralisování.

Již mnoho lidí vytklo mi moje neustálé moralisování, oplakávání dob dřívějších a touhu po lepších časech. Podle mého psaní každý si mne představuje jako docela starého člověka.

Nedivte se! Jmenuji se tak, za prvé, a pak poslední dobou jsem zažil několik věcí, které ve mě stačily utlumit větší část chutě k životu, následkem čehož předčasně stárnu. Tak i přirozeným způsobem přichází ono moralisování.

Poslední dobou se na mne nahnulo toho právě tolik, aby to ze mne vyrazilo poslední kousky mých ideálních názorů na život a sakramentsky různým způsobem probudilo ve mně respekt k hrubé materiálnosti dneška.

Jediné, co mne drží, jest tramping. Díky bohu, že mám tu trochu vlastního úsudku a že se nenechávám ovlivnit různými okolnostmi, které nám poslední dobou to trampování komplikují. — Nebýt toho, přišel jsem již dávno o to poslední, a nevím, jak by to bývalo dopadalo.

Tramping je dobrá věc, pojímá-li se správným způsobem. Nejméně z padesáti procent je útočistém těch, kteří jsou zklamáni falešnou měšťáckou morálkou a nynější demoralisací. Všichni tito mají dobré jádro a nepředpojatý názor na život.

Stárnutí je zlá věc. Nejlepší obranou proti němu je bráti život tak, jak se nabízí. Dobře. Nejdříve ale musím ze sebe vymlátit všechnu tu sentimentální, to úzkostlivé lpění na životních formách a vykašlat se na ideály a utkvělé sny.

Budou to pro mne ještě kruté chvíle, než se přes vše přenesu, dnešní život však je mi v tom velmi nápomocen a tak snad se toho za nějaký čas také dožiji

Snad. — — —

Něco o nás.

Sobota odpoledne. Slyšíš zpěv. Jdou trampové. Po bílé silnici, za zpěvu a doprovodu kytár, spěchají do svých osad.

Čtrnáct kilometrů od Brna, směrem severozápadním, leží hrad Veveří.

V hloubce pod ním teče řeka Svratka. Jdi údolím proti proudu. Zde najdeš ty, kteří utíkají po týdenní práci z hluku města do volné přírody. Zde mají své osady ti veselí a dobří kluci. Jsou sdnženi v osady: Třináctku, Vrabčáky, Kolotoč, Boris, Marion, Erotikon, Margaret, Havai, Peticon a Osamělou Hvězdou.

Všichni tito trampové i trampule, pokud kde jsou, tvoří dohromady kořen brněnského národa kamarádů; kluků nejen v kostkované košili a teplukách s maminčiným šátkem, ale i kádr dobrých srdcí, hlásících se vždycky ke svým právům nelpících na pačourských přiboudlinách.

Všechny tyto najdeš každého týdne zde. Jako Pražáci mají svojí Sázavu a Vltavu, máme my Veveří. — Ahoj!

Šakal Bobo,
osada „13“.

Kanoe, kajaky, skládací čluny,
přívěsné lodní motory „JOHNSON“
VŠE PRO CAMPING A TRAMPING

Camping Sport, PRAHA I.,
Pařížská 36.
Tel. 334-89

osad a redakce

Ohlášení. My kluci z Husovic založili jsme osadu Colorado v Josefském údolí u Býčí skály. Dáváme to tímto všem brněnským trampům na vědomí a prosíme osady z brněnského okolí, zároveň kluky, kteří na nás v Obranech z vlaku žádali adresu pod zn. „Obrány“ o dopisování. S huronským Ahoj z Colorado boys John šerif. Adresa jednatele: Jar. Nikodém, Brno-Husovice, Vrchlického 26.

Jako další příběhla dnes ještě jedna stanašská osada z Prahy, slyšící na „Chechtavá Margaretta.“

Minulou sobotu t. j. 12. července pořádá osada „Canada Duchcov“ trampský věneček s programem volby „Miss Canady“. Zajisté, že se mnohý kamarád pozastavil nad **paďourským** pozváním Canady, i já jsem se pozastavil, ale přesvědčil jsem se, že jinak se zde na severu kamarádi nedostaví, jen pořádá-li se nějaký **Candrbál**, jinak na potlachy se může zvát jak chce, na to se nereaguje. Jelikož jsem se chtěl seznámiti s mnohými kamarády, vyhověl jsem pozvání Canady. Sešli jsme se osady trampské i **paďourské**. Právě trampské vystupování konstatoval jsem pouze u následujících osad: Madagaskar Obrnice, Chimborasso Kopisty, Santa Puella Most, Hudson Duchcov, tyto osady doporučuji všem kamarádům, kteří se chtějí seznámiti se správnými trampy, neboť budou v krátkém čase nejsilnějšími osadami zde na severu. Co je toho příčinou: Snášlivost a udržování co možná nejméně osad. Zábava mijela znamenitě až těsně před půlnocí přišlo k velké **paďourské** atrakci. Šerif Canady, jsa opojen jednou paďourkou, oblékl se do smokinu a chtěl nám předvésti jeho taneční umění. Byla to paďourčina největšího stylu, která byla provázena velkým bojkotem spojeným s pískotem a voláním hanby šerifovi. Celý ten rej vypadal jak na nějaké politické schůzi, scházal ještě sem tam nějaký revolver a ambulanc. Jako další atrakce byla volba Miss. Volba byla z nejlepších mých dojmů, neboť opravdu zvolena byla trampka tělem i duší „Malá Kresina“, která si hrdě zaslouží titul Miss Canady. Prozradím Vám kamarádi, že se občas mezi vás podívám, abych mohl Vaše vlastnosti zde uveřejnit. Prozástím propaguje tramping, ale výslovně ne takovou metodou jako cherif Canady. Dodatečně se mě podařilo zjistit, že i lounští trampisté Santa Fěe mají znamenitého šerifa, který na tramp chodí v naškrobené košili „v šteif krognu“ a zlatý knoflíčky u košile. Kamarádi, volte si pouze takové cherify, kteří se za vás nestydí. Zajisté, že i jiný kamarád bude mít tolik upřímnosti a sdělí poměry jiných osad. Moje heslo: „Paďourčina na pranýř“.

Joe, tramp-všudybyl.

Honza Šakal:

Bojkot z Venezie.

Venezie, Veneziel! Město lagun, krásy a lesku, město bídy a utrpení! Již pouhé vyslovení stačí, aby vyvolalo bohaté představy. A co lidé vzpomínají dnes na to, kdy zamaštěná rahna šimrala jim dlaně a řev kapitánův zněl jim v uších.

Sirény lodní řvou do přístavního lomozu, kletby a nadávky zařezávají se mi v uši. Krácím úzkou a temnou Mercerií, kde kupci a řemeslníci dělají pravý italský hluk. Směs různých tváří mihotá se mi před očima a zdá se mi, že každý sval z těchto ramenatých a rozložitých těl vysmívá se mé slabé postavě.

Bloudím nyní sám, zapomenut, mezi neznámými starými námořníky, prolezlými všemi kouty světa — já takřka ještě dítě. Pojímá mě strach, když úzkými uličkami mířím k Rivě, kde prodirám se bezradně hlučícími námořníky, chtěje si nalézt nějaký kout k odpočinku.

Sípavé zařvání vedle mě, tak mě poleká, že mocným skokem hledím se zachránit v hloučku seskupených námořníků, sedících na zemi. Osmahlé a sešklebené tváře nijak nejeví radost a potěšení z mého objevení. Mám ještě tolik času, abych shlédnuv kostku pochopil, že skočil jsem jim do hry. Naproti zvedá se mohutné tělo, páska kryje právě oko, zatím co druhé úplně postačí svým koulením, vynutití ze mě všechno pot. Řve na mne, ale já mu ani zbla nerozumím. Teprve když ukaže k mým chvějícím se nohám, vidím, že stojím na malém plátku, který je podobný korku. Nežli se naději, ucponí to a zahryzne v to široké zuby. Právě když mi v hlavě počne svítati a já chápu, že je to zvykáci tabák, pocítím mocnou ránu do žaludku. Před očima vykouzlí se mi mlha — klesám do tmy. Cítím ještě, jak jsem uchopen, pak ztratil jsem vědomí....!

Mocné kolébání probouzí mě ze mdlob. Otvírám pomalu zaslzené oči. Rázem vracím se do skutečnosti. Jsem nesen hranatým, zarostlým chlapem, jehož mocné svaly mě pevně svírají. Sotva odvažují se dýchat. Pojednou kolébání ustane, tuším, že jsem položen na zem. Slyším kroky a vrzání prken, pak mocný proud vody mě rázem probudí.

Vyvalil jsem oči a byl jsem pevně odhodlán bránit se do posledního dechu, alespoň křikem. Ale upustil jsem od toho rázem, uviděv před sebou známý vousatý obličej. Podává mi plochou láhev a naznačuje posuňky, abych se napil. Jaksí se strachem natahuji ruku, zatím co v jeho tváři pohrává si úsměv. Od-

porný úsměv vane z ní a chci ji právě odložit, když to zpozoruje. Přitiskne mi ji pevně k ústům. Zdálo se mi v té chvíli, že mě to strhá. Začal jsem se dusit a kuckat, což oživilo v něm nový smích. Několik sucharů, připadalo mi jako guma. Vůbec jsme nepromluvíli ani slova. Když zpozoroval, že mne zmáhá spánek, uchopil mě mocnou rukou a vedl na záď lodi. Teprve nyní jsem si ji všiml. Byla to chudá lodice, s plachtami smutně svíslými. Uložil mě mezi naplněné pytle a svinuté provazy, v kterých jsem usnul. —

Den za dnem plynul. Zvykli jsme sobě a já mu říkal Bojkot. Až jednou

Již od rána brázdili jsme s naší starou Jótou hladinu. Neobyčejná kořist toho dne působila na nás radostně, obzvláště Bojkot mnul si stále ruce. Zamířili jsme ku břehu o mnoho dříve než jindy. Já cítil jsem se opravdu šťastným, neboť poprvé světil mi starý Bojkot řízení lodi. Měl jsem radost, jak sám sedí spokojeně na přídě a žvýká tabák. Pojednou tvář jeho ztvárněla a sešklebila se až odporně. Policie! Znal jsem již dobře ty uniformy, neboť Bojkot mě na ně upozorňoval a skrýval mě před nimi. Tentokrát to však nešlo. Sotvaže jsme přistáli, aniž by nadělali mnoho řečí, chopili se mě. Leč starý Bojkot odporoval. Vzal mě sám pod paží a šli jsme... šli jsme spolu poslední.

Za dva dny po té loučil jsem se se starým Bojkotem skrze chladné, železné pruty. Pak doprovod, nádraží, dlouhá jízda vlakem, hranice....

Vzpomínám na tebe, starý Bojkote, námořníku — kamaráde!“

Malý oznamovatel.

Mladý tramp hledá hezkou dívku asi 17 let, menší, se štánem neb chatou na soboty a neděle. Do adm. Trampa. Zn. „Manihihi.“

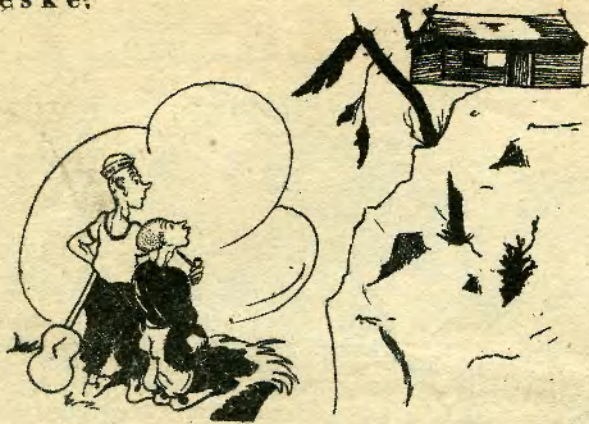
Za inserty redakce neodpovídá.

+ El-Ró +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy městského** za Kč 24.- a 65.-, pro zastaralé poruchy Kč 120.-

Louisa Roudenská, dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubečky. PRAHA II., JUNGMANNOVA tr. 4. přízemí.

Peške:

- Drahý sonnyboji, je zřejmo, že v této chatě netřeba splachovacího zařízení.

— Tak sem vyhrál včera za noc dvě stě korun.

— Jste karbaník?

— Depak, sólový houslista. Indan.

— Kde je Franta, že ho není tak dlouho vidět?

— Jó, ten těžce pracuje, mileny!

— Neblbni, takovej flink a že by pracoval?

— Už jó. Je tři měsíce v donucovací pracovně. Indan

— Víš Franto, voda se teď stává moc vzácnou, tak se ji teda napijeme.

Čte jeden sonyboy u stanu noviny. A čte, až najednou vyskočí a z čista jasna začne řvát:

„Zde! Hier! Zde! Hier!“

Chtějí mu kluci dát obkladek. Ale trampule se bránile a zapíchlo prst na jeden inzerát v novinách:

„Hledám miloučkého hochu statné postavy, mající porozumění pro krásné věci, pod značkou „Ozvi se“. Tak se, hergot, ozývá!“

Indan.

Dva dobří trampové hrají v lese šachy. Přišel k nim sedlák a s vykulenýma očima je pozoruje. A dí jeden tramp: „Táhni“ a ten druhý mu odpovídá: „Ten sedlák mi tady překáží“ a ten sedlák na to: „A potom se říká, že trampové nejsou sprostý... -ý- VI.

Ingesmayer:

Když nevíš.

Přijatelných věcí bezpočet je v světě,
Proč se je vidět nesnažíš?
Taková krása jako je touha po odvetě,
ty nevíš jak a kde a kdy,
Hleď — kamarád,
o němž nevíš jakou píseň hude,
nebo dyka,
nevíš kde v noci byla
či kde její ocel zítra bude.
Bouře,
kdy nevíš hrom kam uhodí,
jaro,
kdy z hvězd nevyčteš
co pole urodí,
nebo v poušti noc,
ty nevíš odkud světlo přijde,
zda budeš mít ještě deň
až slunce vyjde.
Hleď — moře,
když s nebe olovo visí
a kompasu ni mapy není
a obzor jsou zásnuby nejřidších žvlů,
vlků smečka
když chrupy cení,
milénka,
o které nevíš, zda tě neoklame,
víno,
číš z ruky loupežníka,
ty nevíš, zda jed v ní nepění.
Nebo hlad a žízeň,
když nevíš, zda je ukojíš,
jaguár,
v jehož zraku zlatá faleš piane,
boj,
když nevíš, či bota na či hrudi stane,
nebo děcko,
beztvárný kvas,
nevíš — snad občana poslušného
z něho uhněte čas,
či z něho zlý tulák bude?
Krása je v žití
jež zákonů nemá,
naše žití,
v němž malé právo a veliká síla,
kde nevíš co je zmije,
co krysa a co víla.
Přijatelných věcí je v světě bezpočet.
Jen se, hochu, dívej —
všude kolem tebe je samo nebe!

Jsou lidé, kteří jezdi k moři, aby utonuli v dluzích.

— Poslyš, já bych rád věděl, jest-li je dobrej a jakou má světelnost tenhle ten četnický aparát.

— Tak prašť cihlou do štace a víš to našup.

Ten Jenda musí mít Věru ohromně rád, dyť von se ani v noci vod ní neodloučil.